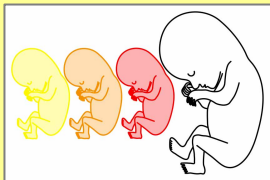
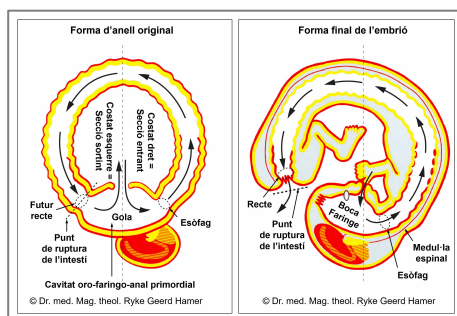

EMBRIOLOGIA

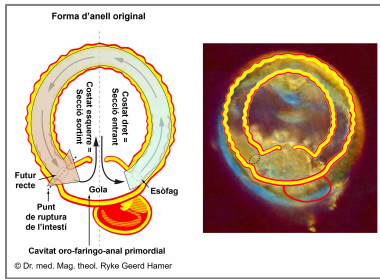
“La ciència de l'embriologia i el nostre coneixement de l'evolució de l'home és el fonament de la medicina. Són les dues fonts que ens revelen la naturalesa del càncer i de totes les anomenades malalties” (Dr. med. Ryke Geerd Hamer).

DESENVOLUPAMENT DES DE LA FORMA D'ANEL·L ORIGINAL FINS A LA FORMA FINAL DE L'EMBRIÓ

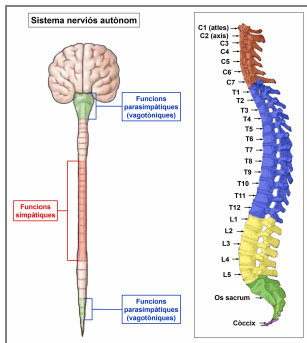
La vida humana comença com una sola cèl·lula que conté totes les instruccions per al seu creixement i desenvolupament. A partir de la primera divisió cel·lular, l'embrió creix en un grup de cèl·lules anomenat **blastocist**. Dues setmanes després de la concepció, el blastocist es divideix en **tres capes germinals embrionàries**: un **endoderma** intern, un **ectoderma** extern i un **mesoderma** que es forma entremig. Al llarg de la gestació, les capes germinals embrionàries desenvolupen tots els òrgans i teixits del cos. Durant tot aquest període, el fetus en creixement passa per totes les etapes evolutives des d'un organisme unicel·lular fins a un ésser humà complet. Les tres capes germinals donen lloc als mateixos tipus de teixits en tots els organismes, inclosos els animals i les plantes.

NOTA: La teoria que afirma que el desenvolupament del fetus (ontogènia) recapitula la història evolutiva de tots els ancestres remots (filogènia) va ser formulada el segle XIX pel biòleg alemany Ernst Haeckel. Des de principis del segle XX, la “llei biogenètica” de Haeckel ha estat refutada en molts fronts. El treball científic d'en Dr. Hamer ofereix una lectura nova i ampliada de la teoria de Haeckel al mostrar que el desenvolupament evolutiu de l'organisme humà, inclòs el cervell, representa temàtiques de conflicte biològic que abans havien estat fases de l'evolució. Això demostra que l'afirmació de Haeckel és fonamentalment certa.

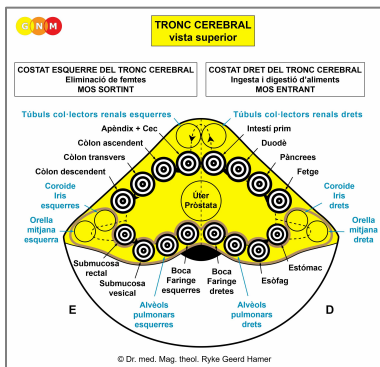
Sabem per la ciència de la biologia que les primeres formes de vida eren **organismes en forma d'anell** constituïts únicament per **intestí**. En aquesta primera etapa de desenvolupament, la **GOLA** (cavitat oro-faríngio-anal primordial) servia tant per a la ingesta d'aliments com per a l'eliminació de les femtes. La secció entrant del canal intestinal regulava la ingestió i la digestió, la secció sortint l'eliminació (vegeu el diagrama).

La imatge de la dreta mostra un embrió humà de cinc dies. La forma d'anell encara es manté.

La distribució nerviosa del **sistema nerviós autònom** abans del naixement també apunta a la **forma d'anell** primordial. Mentre que els nervis simpàtics es disposen al mig de la **medul·la espinal**, els nervis parasimpàtics (vago-tonics) es troben a la perifèria, és a dir, a la base del cervell i a la regió sacra, a prop de la faringe i el recte. Això suggereix fortament que les divisions parasimpàtiques abans estaven connectades.

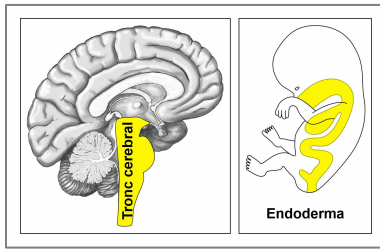
Hem de preveure el desenvolupament de la medul·la i la columna de manera progressiva des de la columna cervical (C), toràtica (T) i lumbar (L) fins al sacre; primer, en una configuració rodona igual a la forma d'anell de l'intestí. Podem parlar d'una secció superior i inferior de la columna vertebral només després que la gola s'hagués trencat. Els **troncs simpàtics**, que són dues llargues cadenes de nervis a cada costat de les vèrtebres, permeten que les fibres nervioses viatgin cap als nervis espinals que són superiors o inferiors a aquell en què s'originen.

En el **TRONC CEREBRAL**, la part més antiga del cervell, els centres de control dels òrgans del canal intestinal també estan disposats en un **ordre en forma d'anell**, començant per l'hemisferi dret amb els relés cerebrals de la boca i la faringe (inclosa la glàndula tiroide, glàndules paratiroides), esòfag, estómac, parènquima hepàtic, pàncrees, duodè, intestí prim, continuant en sentit contrari a les agulles del rellotge amb els relés cerebrals de l'apèndix, cec, còlon, recte i bufeta al costat esquerre del tronc cerebral. La transició de l'hemisferi dret a l'esquerre del tronc cerebral es correspon a nivell orgànic amb la vàlvula ileocecal, situada entre l'intestí prim i el cec, la primera secció de l'intestí gros.

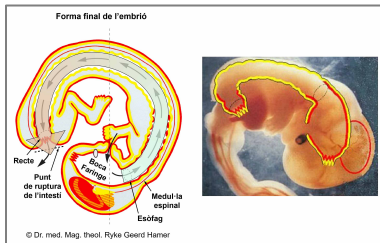
Els alvéols pulmonars, l'orella mitjana i les trompes d'Eustaquí, les glàndules lacrimals, la coroides, l'iris i el cos ciliar dels ulls, els túbuls col·lectors renals, la medul·la adrenal, la pròstata, l'úter i les trompes de Fal·lopi, les glàndules de Bartholin, les glàndules productores d'esmegma així com la glàndula pituitària, la glàndula pineal i els plexes coroïdals s'originen de la mucosa intestinal. Per tant, es controlen des del tronc cerebral.

A l'igual que les cèl·lules intestinals absorbeixen (qualitat d'absorció) i digereixen (qualitat secretora) el "mos d'aliment", els alvéols pulmonars "absorbeixen" i "digereixen" el "mos d'aire", l'orella mitjana i les trompes d'Eustaquí el "mos de so", les glàndules lacrimals i l'úvea el "mos visual", i els túbuls col·lectors renals el "mos d'aigua".

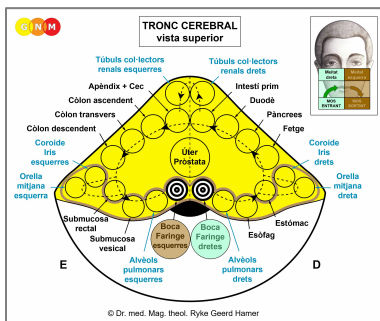
Tots els òrgans que es **controlen des del TRONC CEREBRAL** deriven de l'**ENDODERMA**, la primera i més antiga capa germinal embrionària. Pel seu origen a partir de la mucosa intestinal, consten d'**EPITELI CILÍNDRIC INTESTINAL**.

En el cas d'un conflicte biològic, l'òrgan relacionat genera durant la fase de conflicte actiu **proliferació cel·lular**. En la fase de curació, les cèl·lules addicionals s'eliminen amb l'ajuda de fongs i bacteris tuberculosos.

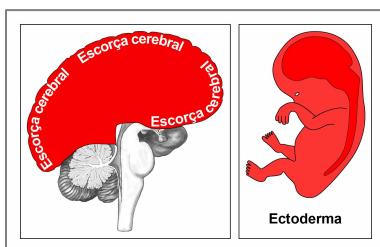
Al llarg de l'evolució, la GOLA ES VA TRENCAR. La nova obertura de la secció sortint es va convertir en el recte actual, la gola restant es va convertir en la seva totalitat en la boca i la faringe (vegeu el diagrama).

La imatge de la dreta mostra el desenvolupament posterior del fetus fins a la forma final de l'embrió, delimitant les capes germinals embrionàries.

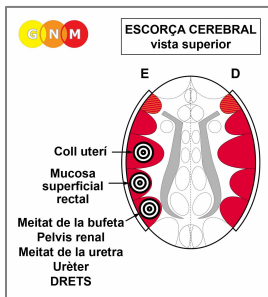
La ruptura intestinal es va produir prop de la meitat esquerra de la gola. Això explica per què el centre de control de la **boca i la faringe** es divideix en **dos relés cerebrals** situats un enfront de l'altre a la línia mitjana dels hemisferis del tronc cerebral.

La **meitat dreta de la boca i la faringe** es controla des del **costat dret del tronc cerebral** que encara regula la ingestió ("mos entrant"), mentre que la **meitat esquerra de la boca i la faringe** es controla des del **costat esquerre del tronc cerebral**, que, tanmateix, ja no regula l'excreció (això és ara gestionat pel recte), sinó el reflex del vòmit (una resta de la funció d'eliminació fecal anterior de la gola). La preservació de la innervació original de la meitat esquerra de la gola també serveix per al propòsit biològic de poder vomitar un mos (qualitat excretora) que pugui causar danys a l'organisme.

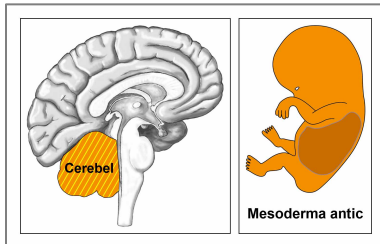
La **ruptura de la gola** es va produir en un moment del temps en què l'anomenat **EPITELI ESCAMÓS**, originat d'una nova capa germinal embrionària, és a dir, de l'**ECTODERMA**, ja havia migrat de la gola tant cap a la secció entrant com cap a la secció sortint de l'intestí. Durant la gestació, l'ectoderma es desenvolupa el dissetè dia després de la fecundació. Tots els òrgans i teixits que deriven de l'ectoderma són **controlats des de l'ESCORÇA CEREBRAL**. **NOTA:** Les cèl·lules alfa dels illots i les cèl·lules beta dels illots del pàncrees, els nervis olfactoris i el tàlem es controlen des del **diencèfal** (part del cervell).

En el cas d'un conflicte biològic, l'òrgan corresponent genera durant la fase de conflicte actiu **pèrdua cel·lular**. En la fase de curació, la pèrdua cel·lular es restaura amb l'ajuda de bacteris. **NOTA:** L'orella interna (còclea i òrgan vestibular), la retina i el cos vitri responen al conflicte relacionat amb la pèrdua funcional; els nervis periòstics amb hiperfunció.

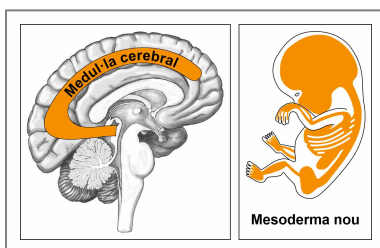
NOTA: Després que la gola s'hagués obert, els nervis sensitius així com la innervació motora de tot el sistema urino-rectal es va haver de reconnectar a través de la medul·la espinal (és per això que aquests òrgans es paralitzen amb paraplegia) i es van connectar al **PATRÓ DE SENSIBILITAT DE LA PELL EXTERNA** (vegeu més avall). Al cervell, els òrgans estan disposats ordenadament un al costat de l'altre al costat esquerre de l'escorça cerebral.

El **MESODERMA**, que es va desenvolupar després que la vida s'hagués traslladat a la terra, es divideix en un grup més vell i un grup més jove.

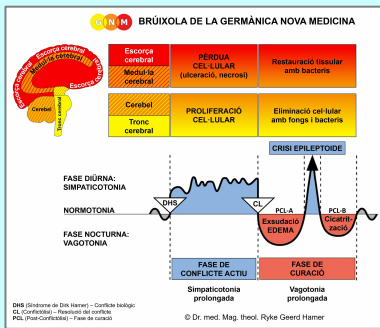
El **MESODERMA ANTIC** desenvolupa la dermis (incloses les glàndules sebàcies i les glàndules sudorípares), la pleura, el peritoneu, l'oment major, el pericardi, les glàndules mamàries, la tunica vaginalis testis i les glàndules palpebrals. Tots els òrgans i teixits que deriven del mesoderma antic estan **controlats des del CEREBEL**, que s'havia format al costat del tronc cerebral.

En el cas d'un conflicte biològic, l'òrgan relacionat genera durant la fase de conflicte actiu **proliferació cel·lular**. En la fase de curació, les cèl·lules addicionals s'eliminen amb l'ajuda de fongs i bacteris.

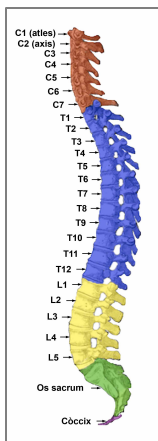
El **MESODERMA NOU** desenvolupa els ossos (incloent la medul·la òssia i les cèl·lules sanguínies), la dentina dental, el periodonci, el miocardi, els músculs estriats, el cartílag, els tendons, els lligaments, el teixit gras, el teixit connectiu (incloent la neuròglia i la mielina), l'endocardi i les vàlvules cardíaques, vasos sanguinis (incloent aorta descendent, artèria caròtida externa, seccions externes de les artèries subclàvies, aorta abdominal, artèries cerebrals), meninges, vasos limfàtics amb nòduls limfàtics, melsa, ovaris, testicles, cossos cavernosos (penis), parènquima renal, escorça adrenal i parts del cos vitri. Tots els òrgans i teixits que deriven del mesoderma nou estan **controlats des de la MEDUL·LA CEREBRAL**, que s'havia format sota l'escorça cerebral.

En el cas d'un conflicte biològic, l'òrgan relacionat genera durant la fase de conflicte actiu **pèrdua cel·lular**. En la fase de curació, la pèrdua cel·lular es restaura amb l'ajuda de bacteris.

La capacitat de la cèl·lula primordial de dividir-se a través de la mitosi, creant cèl·lules diploides que contenen dos conjunts de cromosomes, es va convertir en el model dels òrgans controlats pel Cervell Antic (trunc cerebral i cerebel) que generen proliferació cel·lular durant la fase de conflicte actiu. L'anomenada divisió de reducció (meiosi) on el nombre de cromosomes es redueix de diploide a haploide es va convertir en el pla dels òrgans controlats pel Cervell Nou (medulla cerebral i escorça cerebral) que generen pèrdua cel·lular durant l'activitat conflictiva. Els Programes Especials Biològics s'inscriuen en la composició genètica de cada cèl·lula de l'organisme humà.

NOTA: Originalment, aquests programes de supervivència biològica estaven dirigits des del "cervell de l'òrgan". Amb la complexitat creixent de les formes de vida, però, es va desenvolupar un "cervell del cap" des d'on es coordina cada Programa Especial Biològic. La transferència del "cervell de l'òrgan" al "cervell del cap" explica per què, d'acord amb el raonament evolutiu, els centres de control del cervell estan disposats en el mateix ordre que els òrgans del cos.

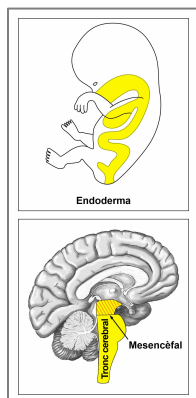
NOTA: Els ossos del sistema esquelètic són subministrats pels nervis espinals. La innervació dels ossos prové del segon al quart nervis cervicals (C2-C4). La dermis és subministrada pel segon al cinquè nervis cervicals (C2-C5), gairebé paral·lelament a la innervació òssia. L'epidermis és subministrada pels nervis cervicals del cinquè al setè (C5-C7). El motiu de la diferent innervació dels ossos i de l'epidermis és que els ossos, originats del mesoderma nou, es van desenvolupar molt més abans que la capa ectodèrmica externa de la pell (vegeu epidermis més avall).

Al principi, el periosti que envolta els ossos del sistema esquelètic estava cobert d'epiteli escamós. Després que els músculs, lligaments, tendons i dues capes de pell (dermis i pell externa) havien donat un nou suport als ossos, la capa epitelial escamosa va degenerar (en el desenvolupament fetal aquest procés es produeix durant les dues primeres setmanes de gestació). El que va quedar va ser una xarxa sensible de nervis periòstics (controlats des de l'escorça post-sensorial).

NOTA: El previ, antic epiteli escamós (compareu amb l'epiteli escamós jove de l'epidermis) encara cobreix els sins paranasals, el periodonci, el gland del clítoris i el gland del penis. La membrana periòstica del gland del penis és una resta del periosti que cobria el previ os del penis.

EL DESENVOLUPAMENT DEL TEIXIT MUSCULAR

MÚSCULS LLISOS: Els músculs llisos del cos humà s'originen a partir dels músculs intestinals del canal oro-faringo-intestinal-rectal primordial.

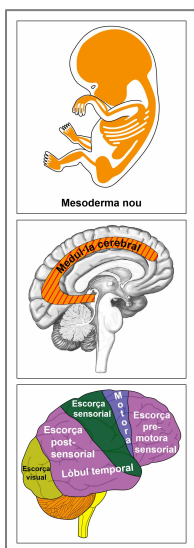
Els **músculs llisos** dels intestins, còlon sigmoide i recte (part superior), esfínter anal intern, pelvis renal, urèters, bufeta, uretra, esfínter vesical intern, esòfag, bronquis, tràquea, laringe, úter, miocardi (aurícules), vasos sanguinis (incloses les artèries coronàries, venes coronàries, l'aorta, les artèries caròtides, les artèries subclàvies), els vasos limfàtics, les pupil·les i els músculs ciliars llisos s'originen de l'**ENDODERMA**.

Els músculs llisos són músculs involuntaris no-estriats. La seva capacitat de contraure's permet moure el "mos d'aliment" (músculs intestinals), el "mos de sang" (aurícules, vasos sanguinis), el "mos d'aire" (músculs laringis, músculs bronquials), el "mos d'orina" (pelvis renal, urèters, bufeta, uretra, esfínter vesical intern), el "mos de semen" (conductes prostàtics) i el "mos de llum" (músculs pupil·lars) a través d'òrgans específics mitjançant moviment peristàltic.

Els músculs llisos es controlen des del **TRONC CEREBRAL**, situat a la part més externa del tronc cerebral. **NOTA:** Les cèl·lules germinals masculines i femenines també es controlen des del mesencèfal.

En el cas d'un conflicte biològic, els músculs relacionats generen durant la fase de conflicte actiu proliferació cel·lular amb un increment de la massa muscular i un increment de la tensió muscular local (hipertonia). En la fase de curació, els músculs es relaxen. La Crisi Epileptoide es presenta com a espasmes musculars. A l'úter, les cèl·lules musculars addicionals romanen després que s'hagi completat la curació.

MÚSCULS ESTRATS: Els músculs estriats es van desenvolupar en un moment en què es requerien funcions musculars més eficients.

Els **músculs estriats** de la musculatura esquelètica, miocardi (ventricles), artèries coronàries, venes coronàries, aorta, artèries caròtides i artèries subclàvies, vasos sanguinis, llengua, mandíbula, orella, músculs bronquials, músculs laringis, diafragma, esòfag, estómac (curvatura menor), pílor, bulb duodenal, conductes pancreàtics, conductes biliars, vesícula biliar, músculs cervicals, esfínter cervical, músculs vaginals, músculs rectals, esfínter anal extern, pelvis renal, urèters, uretra, múscul vesical, esfínter vesical extern, músculs palpebrals, músculs ciliars i els músculs extraoculars deriven del **MESODERMA NOU**.

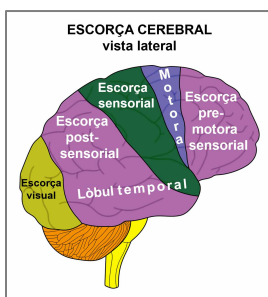
La funció tròfica dels músculs estriats es controla des de la **MEDULLA CEREBRAL**.

La capacitat de moure els músculs es controla des de l'**ESCORÇA MOTORA**.

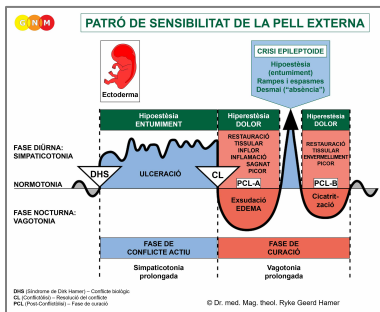
En cas de conflicte biològic, els músculs relacionats generen durant la fase de conflicte actiu pèrdua cel·lular i paràlisi muscular. En la fase de curació, els músculs es reconstrueixen. La Crisi Epileptoide es manifesta com rampes musculars, convulsions rítmiques, espasmes o contraccions musculars. **NOTA:** Des d'un punt de vista evolutiu, són les contraccions tònico-clòniques durant el part les que es van convertir en el model de la Crisi Epileptoide dels músculs estriats.

NOTA: Els músculs estriats, les cèl·lules dels illots del pàncrees (cèl·lules alfa dels illots i cèl·lules beta dels illots), l'orella interna (còclea i òrgan vestibular), la retina i el cos vitri dels ulls i els nervis olfactoris pertanyen al grup d'òrgans que responen al conflicte relacionat amb pèrdua funcional o hiperfunció (nervis periòstics i tàlem).

Finalment, l'**ECTODERMA** va desenvolupar la **PELL EXTERNA** que cobria tota la dermis (sota la pell). Des de la pell externa, l'**epiteli escamós** ectodèrmic va migrar a través dels mugrons cap a l'interior dels conductes galactòfors, cap al conducte auditiu, les cavitats nasals i el tracte respiratori. També va cobrir la part externa dels ulls. És per això que l'epiteli escamós es troba a les actuals...

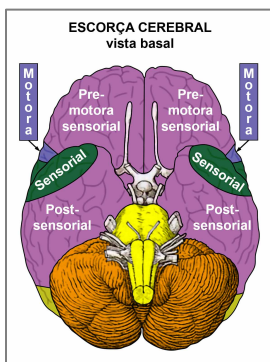

... epidermis (inclosos els genitals externs i la vagina), conductes prostàtics, pell palpebral, conductes de les glàndules palpebrals, conjuntiva, còrnia, cristal·lí, conductes galactòfors, orella externa i conducte auditiu, mucosa nasal, tràquea, laringe i cordes vocals i bronquis. Tots aquests teixits es **controlen des de l'ESCORÇA SENSORIAL**.

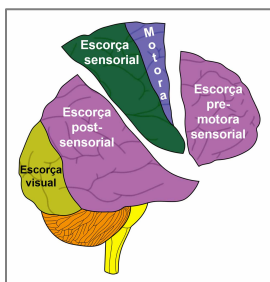

Aquest grup d'òrgans segueix juntament amb els òrgans del sistema urino-rectal el **PATRÓ DE SENSIBILITAT DE LA PELL EXTERNA** (anomenat així per la seva connexió amb la pell externa) amb **hiposensibilitat durant la fase de conflicte actiu i la Crisi Epileptoide i hipersensibilitat en la fase de curació.**

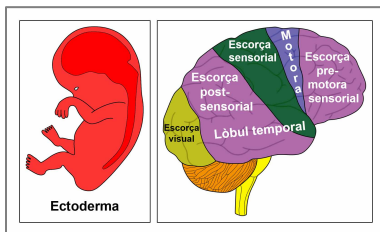
NOTA: El Patró de Sensibilitat de la Pell Externa i el Patró de Sensibilitat de la Mucosa de la Gola (vegeu més amunt) són exactament el contrari. Els dos patrons de sensibilitat expliquen per què, per exemple, les úlceres d'estómac causen dolor (hiperestèsia) durant l'activitat conflictiva mentre que la ulceració al recte provoca entumiment (hipoestèsia) en la fase de conflicte actiu.

Aquest diagrama de la GNM, que mostra una vista basal de l'escorça cerebral, il·lustra que l'**escorça pre-motora sensorial** i l'**escorça post-sensorial** (que controlen tots els òrgans seguint el Patró de Sensibilitat de la Mucosa de la Gola, el sistema urino-rectal i els nervis periòstics) són considerablement més grans que l'**escorça sensorial** i l'**escorça motora**.

L'**escorça pre-motora sensorial** i l'**escorça post-sensorial** eren originalment una gran àrea que va ser **separada, més tard, per l'escorça sensorial i motora** mantenint una connexió només a la base cranial.

La retina i el cos vitri dels ulls deriven de l'**ECTODERMA**. Es controlen des de l'**ESCORÇA VISUAL** situada al lòbul occipital a la part posterior del cervell. L'escorça visual i els seus òrgans corresponents es van desenvolupar abans que l'escorça sensorial i motora.

En el cas d'un conflicte biològic, el teixit relacionat genera durant la fase de conflicte actiu pèrdua funcional. En la fase de curació, la funció es restaura.

Autora: Caroline Markolin, Ph.D.

Font: www.learningnm.com